

Mnogo hrupa za nič kot duhovit Chaplinov film

V SNG Nova Gorica Uprizoritev Shakespearovoj mojstrovine ima šarm, ki gledalca potegne v vrtinec premišljenega dramaturškega loka z duhovitimi prizori in sočnimi dialoškimi replikami

Marij Čuk

NOVA GORICA Kako opredeliti postavitev znamenite komedije Williama Shakespeara *Mnogo hrupa za nič* je vprašanje, ki ne vodi nikamor, še manj iskanje odgovora na pomisel, kako dela velikega Angleža ali klasikov nasploh uprizarjati danes, ko naj bi se pogled na marsikatero reč spremenil. V vsakem času so bili pogledi na prejšnje čase drugačni, spremembe so se v stoletjih ustalile, dokler jih niso spremenile druge spremembe.

Zato ne gre gledati na zadnjo premiero **SNG Nova Gorica** z očmi novatorstva ali trenutnih družbenih razmer in razmerij, marveč z očmi gledališke ustvarjalnosti, ki si privoščijo marsikaj, včasih tudi preko mere. Vprašanje je, do kolikšne mere so oportuni posegi v tekst in like, da ostane na primer Shakespearov besedilo Shakespearov in ne tekst režije ali dramaturške predelave. Razprava o tem bi bila vsekakor dobrodošla.

Recitativni obrat

Mnogo hrupa za nič ostaja v novogoriški inačici v mejah pisarve angleškega dramatika, v njegovem umetniškem zaledju, čeprav sta režiserka Ivana Džilas in dramaturg **Marko Bratuš** močno zarezala v vloge – osebe, nekaterim celo spremenila spol, da bi se na odru kazala nekakšna *par condicio* brez diskriminacijskih polj.

Predstava sicer ohranja osnovne motive in izzive tekstovne predloge (prevod Srečka Fišerja), naracija dogajalnega tlorisa pa je radikalna, domiselna in skorajda presenetljiva, saj se zgodi recitativni obrat, ki spominja na burlesko, karikaturu, celo grotesko, oziroma mešanico vsega tega.

Slog igranja številnega ansambla novogoriškega teatra se tej zamisli odlično prilagaja z gibom in koreografskimi mojstrovini (Lada Petrovski Ternovšek), z avtohtonimi močno zaznamujočimi kreacijami, unikati, ki se stekajo v celoto. Uprizoritev poteka kot film iz pionirskih časov črnobelega ne filmografije, spominja na Chaplinove performanse, na odru je pianist, ki uvaja in komentira prizore, vsebine in situacije – glasba je že zaščitni znak režijske prakse Ivane Džilas. Vzeto v celoti, je predstava duhovita, polna natančno oblikovanih gagov in dinamike, a tudi, mestoma, z nekaterimi zastoji v ritmu. Stvaritev posameznih vlog vrhunsko.

Dve poroki in kazni

Zgodba je znana. Dogaja se v Messini, mlada plemiča iz Florence Claudio (Matija Rupel), oziroma iz Padove Benedikt (Jure Kopušar) imata razmerje s Hero (Ivana Percan Kodarin) in Beatrice (Patrizia Jurinčič Finžgar). Prvi stremi k poroki, drugi se je izogiba.

V dogajanje se vmešava don Juan (Žiga Saksida), polbrat dona Pedra (Radoš Bolčina), ki iz same hudobije stvar zapleta, njegove intrige vodijo v razdor in nesrečo, a na koncu se vse dobro izteče z dvema porokama in kaznijo za zlobneža.

V ta narativni lok posegajo še številni liki s svojimi modrostmi, naivnostjo ali prebrisanostjo, iz tega nastane pahljača raznorodnih kreacij, igralsko močno individualiziranih, karakterno zaznamovanih, kot da bi igralci sprostili svojo domišljijo in talent, s čemer so vdahnili svojim vlogam osebnostne študiozno razčlenjene raznolikosti. Na primer Žiga Sa-

ksida, zlobni don Juan, je od blizu spomnil na hudobnega Gargamela iz smrkcev, ki uživa ob nesreči ostalih oziroma nesrečo povzroči sam.

In tako se križajo zaljubljeni par Claudio/Hera, z Matijo Ruplom, naivnim zasanjanim ljubimcem, in Ivano Percan Kodarin, koketnim dekletom v iskanju ženina; par Benedikt/Beatrice z Juretom Kopušarjem, nepopustljivim mladim samcem, ki na koncu pustijo poročnim vabam, in Patrizio Jurinčič Finžgar – srbotrim jezljivim dekletom, ki se prav tako omehta. In dalje Radoš Bolčina, Ana Facchini, Urška Taufer, Joži Šalej, Andrej Zalesjak, Maja Poljanec, Izток Mlakar, Peter Harl, Francesco Borchio, Medea Novak in Lara Fortuna z navidezno manjšimi, a v resnici velikimi vlogami, odigranimi v prej opisanem slogu.

Ni kaj reči: uprizoritev *Mnogo hrupa za nič* ima v zamisli novogoriških ustvarjalcev brez dvoma svoj šarm, ki gledalca potegne v vrtinec premišljenega dramaturškega loka z duhovitimi prizori in sočnimi dialoškimi replikami.

Predstava je polna natančno oblikovanih gagov in dinamike, a z nekaterimi zastoji v ritmu

Najboljša evropska

predstava

Na odru **SNG Nova Gorica** bo premiero doživela krstna uprizoritev tragikomedije *Najboljša evropska* predstava. Nastala je v koprodukciji petih gledališč in v režiji Harisa Pašovića, uprizorjena bo v angleškem jeziku s slovenskimi nadnapisi. Premiera bo noč ob 20. uri. Zamisel je nastala pred nekaj leti med člani žirije Borštnikovega srečanja. Med pogovorom sta se direktor gledališča iz Opol na Poljskem Norbert Rakowski in režiser Pašović poigrala z idejo, kako bi lahko preko dilem, s katerimi se soočajo žirantje festivala, spregovorili o stanju gledališča v Evropi danes.

Mnogo hrupa za nič Stvaritev posameznih vlog je vrhunska PETER UHAN